

Arrest

nr. 82 985 van 13 juni 2012
in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X die allen verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 januari 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 6 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat L. KAKIESE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A. DE MEU die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoekende partij kwam op 24 december 2010 samen met haar echtgenote, thans derde verzoekende partij, toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De tweede verzoekende partij, de zoon van de eerste en de derde verzoekende partij, vervoegde zijn ouders op 30 december 2010 en diende diezelfde dag tevens een asielaanvraag in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 31 augustus 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de

vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arresten van 18 november 2011 (ten aanzien van de eerste en de derde verzoekende partij) (RvV 18 november 2011, nrs. 70 113 en 70 115) en van 9 december 2011 (ten aanzien van de tweede verzoekende partij) (RvV 9 december 2011, nr. 71 616).

1.4. De verzoekende partijen dienden op 19 december 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 januari 2012 beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). De verzoekende partijen werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

“(...)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

(...)

van nationaliteit: Servië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 19.12.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 24.12.2010 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem op 31.08.2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22.11.2011 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 19.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene twee kopieën van een beslissing van de Roma vereniging Kostana” voorlegt om te bewijzen dat de vereniging erkend is en zijn vader werd aangesteld als ondervoorzitter, Overwegende dat dergelijke gegevens door het CGVS niet betwist worden. Overwegende dat betrokkene zijn paspoort naar voren brengt waarbij er dient te worden opgemerkt dat dergelijk document reeds werd voorgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene een kopie van het paspoort van zijn zus voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiermee niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn zoon en zijn neef werden aangevallen in Kosovo. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Roma's geen rechten hebben in hun land. Overwegende dat er dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiermee niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(...)”

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

“(...)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

(...)

van nationaliteit: Servië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 19.12.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 30.12.2010 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem op 31.08.2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13.12.2011 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 19.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zijn paspoort en zijn identiteitskaart naar voren brengt waarbij er dient te worden opgemerkt dat dergelijk document reeds werd voorgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene twee kopieën van een beslissing van de Roma vereniging "Kostana" voorlegt om te bewijzen dat de vereniging erkend is en zijn vader werd aangesteld als ondervoorzitter. Overwegende dat dergelijke gegevens door het CGVS niet betwist worden. Overwegende dat betrokkene een kopie van het paspoort en een foto van zijn zus voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiermee niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn zus, broer en zijn neef werden aangevallen in Kosovo. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Roma's geen rechten hebben in hun land. Overwegende dat er dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiermee niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(...)"

Ten aanzien van de derde verzoekende partij:

"(...)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

(...)

van nationaliteit: Servië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 19.12.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 24.12.2010 een eerste asielaanvraag indiende en er voor haar op 31.08.2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22.11.2011 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 19.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een paspoort en een identiteitskaart voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten naar voren heeft gebracht in het kader van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar zoon en de zoon van haar zus aangevallen werden in Servië waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiermee niet het persoonlijke karakter van haar problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aangezien de middelen in de drie verzoekschriften identiek zijn en de drie bestreden beslissingen betrekking hebben op de eerste verzoekende partij (RvV 90 652), haar zoon (RvV 90 681) en haar echtgenote (RvV 90 688), worden de drie zaken met het oog op een efficiënte rechtsbedeling gevoegd.

2.2. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In drie middelen voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van het *“Europees Verdrag over het statuut van vluchteling”*, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, onder andere de artikelen 2 en 3, van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, *“meer in het bijzonder deze van een gezonde administratie die wilt dat elke beslissing berust op rechtmatige en wettige motieven enerzijds en anderzijds van het principe volgens dewelke de administratieve overheid gehouden is uitspraak te doen in kennis van alle elementen van de rechtszaak, de duidelijke beoordelingsfout, en de onvoldoende oorzaken en motieven, en schending van de evenredigheidsprincipes”*. De verzoekende partijen formuleren hun grieven als volgt:

“(…)

Eerste middel : verzoeker stelt een schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, o.a. de artikelen 2 en 3, de schending van de algemene rechtsprincipes en meer in het bijzonder deze van een gezonde administratie die wilt dat elke beslissing berust op rechtmatige en wettelijk toelaatbare motieven;

Wat het feit betreft dat de administratie weigert de nieuwe asielaanvraag in overweging te nemen met de motivering dat dit nieuwe document geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich voorgedaan hebben na de eerste fase van de procedure tijdens dewelke betrokkene ze had kunnen leveren, te weten tijdens het verhoor van 24.12.2010 en dat bovendien de waarde van de fax twijfelachtig is; Terwijl in deze omstandigheden en terecht, verzoeker de meest overtuigende elementen diende te verschaffen;

Dat verzoeker duidelijk naar zijn zus refereert die eveneens in België aangekomen is en die ernstige gewelddadigheden ondergaan heeft na de eerste aanvraag van verzoeker;

Dat de motivering van de weigering van in overweging nemen niet gegrond zijn daar zij klaarblijkelijk de wettelijke definitie van de termen “nieuwe elementen” schenden;

Dat inderdaad het nieuw stuk door verzoeker neergelegd bekomen werd tijdens de periode later dan de eerste asielaanvraag;

Dat bovendien verzoeker de beweringen van de jurisprudentie van de Raad van State eigen gemaakt heeft betreffende de notie “nieuwe elementen”;

Dat zodoende in een arrest EC 57.384 van 5 januari 1996 de Hoge Administratieve Jurisdictie eveneens de schorsing bevolen heeft, overwegend dat : “indien het toegelaten kan zijn dat geen nieuwe elementen aanbrengen die de administratie verplicht in een nieuwe asielaanvraag bewijselementen in overweging te nemen die verzoeker had kunnen voorleggen ter staving van zijn eerste asielaanvraag, moet men nochtans vaststellen dat een nieuw element het nieuwe bewijs is van een voorafgaande situatie” (lezen Frédéric BERNARD “Jurisprudence Belge de reconnaissance de la qualité de réfugié à l’épreuve de la censure du Conseil d’Etat, RDE 1998 n° 101 page 613).

Dat door dit feit tegenpartij ontegensprekelijk een duidelijke beoordelingsfout gemaakt heeft door de omstreden beslissing te nemen.

Overwegend dat een goede administratie de juiste toedracht moet kennen van de situaties die zij moet regelen alvorens een beslissing te nemen;

Dat het eveneens past dat de beslissing zouden genomen worden rekening houdend met alle elementen van de rechtszaak zowel op het gebied van de feiten als juridisch;

Hetgeen hier niet het geval was zodat de afgevaardigde van de Staatssecretaris een verkeerde interpretatie van artikel 51/8 van de wet weergeeft;

Tweede middel

Tegenpartij notificeert aan verzoeker een weigering van in overweging nemen niettegenstaande een nieuw bewijs van de feiten die zij aangehaald heeft;

Terwijl voornoemde beslissing geen adequate motivering geeft betreffende de vroegere beslissing van het CGVS;

Dat deze motivering niet voldoende is om de omstreden beslissing op te baseren;

Dat deze inderdaad niet gerechtvaardigd is ten opzichte van haar motivering aangezien verzoeker in zijn hoedanigheid van slachtoffer van vervolgingen een geldig motief rechtvaardigt om in België te verblijven en er de erkenning van het statuut van vluchteling te vragen;

Overwegend dat een administratieve akte een relevante motivering moet hebben;

Dat er een oorzakelijk verband moet zijn tussen de aangehaalde motivering en de omstreden beslissing;

Dat bovendien de motivering naar rechte aanvaardbaar moet zijn. Dit is echter niet het geval

Overwegend dat bovendien een administratieve akte voldoende moet zijn, ernstig en relevant;

Dat zij eveneens van nature moet zijn om de beslissing waarop zij zich baseert te kunnen rechtvaardigen;

Dat dit er op neerkomt dat er een oorzakelijk verband moet zijn tussen de aangehaalde motivering en de omstreden beslissing;

Dat in onderhavig geval de beslissing die aan verzoeker een bevel notificeert het grondgebied te verlaten terwijl hij ernstig in gevaar verkeert, is niet adequaat gerechtvaardigd;

De doctrine preciseert dat "Een beslissing motiveren is dat zij een juridisch of administratief karakter moet hebben — het is haar logische premissen uitdrukken, naar recht en naar feiten, vanwege de auteur van de akte, aan betrokkene de intentie van de rechtvaardiging van het aanwenden van haar competentie in functie van een bepaalde situatie te voorschijn brengen" (Flamme., M.A., *Droit Administratif Bruylant, Bruxelles, 1989, n°177*).

Het is in het kort uitleggen, de redeneringen uiteenzetten naar recht en naar feiten, het syllogisme dat haar als basis dient, het is officieel maken waarin en waarom de auteur van en beslissing gemeend heeft zijn bevoegdheid te mogen toepassen aan de feitelijke situatie tot dewelke zij zich richt " (Lagasse D. *La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs*" J.T., 1991, p.737).

Derde middel.

Over de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor het Behoud van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (goedgekeurd op 04/11/1950) Deze beslissing schendt eveneens artikel 03 van het EVRM omwille van het feit dat van een persoon die ernstig bedreigd is geëist wordt naar zijn land van herkomst terug te keren waar zijn leven en fysieke integriteit bedreigd worden.

De opinie is voldoende ingelicht over de kwellingen, de intimidaties en vervolgingen waarvan de Roma slachtoffer zijn.

Verzoeker behoudt zich het recht voor er het bewijs van te leveren door o.a. uittreksels van de pers.

Door zo te handelen legt de administratieve overheid aan verzoeker een onmenselijke behandeling op.

Overwegend dat men uit hetgeen vooraf gaat de juiste motieven niet kent die aan de basis liggen van de wettelijkheid van de omstreden beslissing;

Dat dergelijke beslissing ernstig het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden schendt, in het bijzonder artikel 3;

Dat het ontegensprekelijk is dat dergelijke beslissing een onmenselijke en vernederende behandeling is verboden door voornoemd verdrag."

3.2. De drie door de verzoekende partijen aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. De aangevoerde middelen zijn niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van het "Europees Verdrag over het statuut van vluchteling", aangezien de Raad vooreerst geen dergelijk verdrag bekend is en de geschonden geachte bepaling te vaag werd omschreven om de verwerende partij in de mogelijkheid te stellen hiertegen verweer te voeren.

3.4. Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van het beginsel "(...) van een gezonde administratie die wilt dat elke beslissing berust op rechtmatige en wettige motieven enerzijds en anderzijds van het principe volgens dewelke de administratieve overheid gehouden is uitspraak te doen in kennis van alle elementen van de rechtszaak, (...) en schending van de evenredigheidsprincipes", voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

3.5. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger

beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partijen zich steunen op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kennen doch betwisten dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,

- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.9. Blijkens de administratieve dossiers legde de eerste verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag een kopie neer van een beslissing van de Roma-vereniging van de burgers van Kostana om de vader van verzoeker aan te stellen als ondervoorzitter, een kopie van de beslissing van de lokale minister van Belgrado houdende de erkenning van de partij "Roma vereniging van de burgers van Kostana", een kopie van het paspoort en een foto van haar zus (voorzitter van bovenstaande partij) en een origineel paspoort dat op 9 november 2010 werd afgeleverd. Ter gelegenheid van haar gehoor op 23 december 2011 verklaarde de eerste verzoekende partij verklaarde hierbij het volgende: *"Op 28/09/2011 hebben de Serviërs mijn zoon S.(...) aangevallen in zijn huis in Zemun. 2 à 3 dagen voordien werd mijn neef Z.(...) aangevallen in Kosovo. Hij was naar mijn zoon gegaan en werd daar dus op 28/09 opnieuw aangevallen samen met mijn zoon."* Op de vraag waarom haar zoon werd aangevallen, antwoordde de eerste verzoekende partij: *"De Serviërs hebben hem aangevallen omdat ze willen dat hij met zijn familie terugkeert naar Kosovo. Ze denken dat hij Albanees is."* De eerste verzoekende partij voegde het volgende toe: *"Ik zou willen vragen aan een Belgische minister om mij in contact te brengen met een Servische minister om de situatie van de Roma's te bespreken. De Roma's hebben daar geen rechten. Wij hebben geen land. Ons land is Europa. Wij worden overal weggejaagd."* Uit het administratief dossier dat op haar betrekking heeft blijkt dat de tweede verzoekende partij dezelfde documenten neerlegde als de eerste verzoekende partij en tevens haar originele identiteitskaart en paspoort voorlegde. De tweede verzoekende partij stelde in haar gehoor: *"Op 27/09/2011 werd mijn neef in Kosovo Polje aangevallen en werd hij uit Kosovo geband naar Servië, waar mijn ganse familie woonde. Serviërs zijn hun huis binnengedrongen en hebben hen allemaal aangevallen. De politie werd verwittigd, maar ook zij hebben mijn familie aangevallen. Sindsdien hebben we geen contact meer met mijn broer of zijn neef. Of het nu Albanezen of Serviërs zijn, wij zijn steeds het slachtoffer van discriminatie. Mijn zus werd ook aangevallen en is toegekomen zoals u ze op de foto kan zien(...)"*. De derde verzoekende partij legde haar origineel paspoort en identiteitskaart voor en verklaarde dat de zoon van de zus van haar man in Kosovo werd aangevallen door Serviërs waarna deze naar haar zoon in Servië ging waar ze beiden werden aangevallen en van hen niets meer werd vernomen.

3.10. In de bestreden beslissingen wordt naar aanleiding van de neergelegde documenten en de verklaringen van de verzoekende partijen over de situatie van hun familieleden gesteld dat zij hiermee niet het persoonlijk karakter van hun problemen aantonen. Dit vormt het determinerend motief waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris tot het besluit komt dat de verzoekende partijen bij hun tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens hebben aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. De Raad merkt op dat de verzoekende partijen dit motief uit de bestreden beslissing in hun middelen niet aanvechten, waardoor het gehandhaafd blijft.

3.11. In hun eerste middel beweren de verzoekende partijen beweren dat de gemachtigde van de staatssecretaris weigerde hun tweede asielaanvraag in overweging te nemen omdat *"dit nieuwe document geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich voorgedaan hebben na de eerste fase van de procedure tijdens dewelke betrokkene ze had kunnen leveren, te weten tijdens het verhoor van 24.12.2010 en dat bovendien de waarde van de fax twijfelachtig is"*. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen uitgaan van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing aangezien in de

beslissing nergens wordt gesteld dat de neergelegde documenten geen betrekking zouden hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de asielprocedure waarin de verzoekende partijen ze hadden kunnen aanbrengen. Daarenboven is nergens in de bestreden beslissingen sprake van *“de waarde van een fax”*. Met hun betoog tonen de verzoekende partijen in elk geval niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van de neergelegde documenten en hun verklaringen, die betrekking hebben op hun familieleden, te besluiten dat zij het persoonlijk karakter van hun problemen niet aantonen. De stelling van de verzoekende partijen dat zij duidelijk naar hun zus refereren *“die eveneens in België is aangekomen en die ernstige geweldsdaden ondergaan heeft na de eerste asielaanvraag van verzoeker”* laat niet toe te beoordelen welk individu de verzoekende partijen bedoelen en bevestigt het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de elementen die zij hebben aangebracht in het kader van hun tweede asielaanvraag geen betrekking hebben op hun persoonlijke problemen.

3.12. De eerder theoretische uiteenzetting van de verzoekende partijen over het motiveringsgebrek, de kennelijke beoordelingsfout en de verkeerde interpretatie van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt niet in het minst betrokken op de concrete motieven van de bestreden beslissingen, waardoor hun kritiek onmogelijk aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3.13. Waar de verzoekende partijen in hun tweede middel aanvoeren dat de beslissing *“die aan verzoeker een bevel notificeert het grondgebied te verlaten terwijl hij ernstig in gevaar verkeert, (...) niet adequaat gerechtvaardigd (is)”* en in hun derde middel stellen dat de bestreden beslissingen artikel 3 van het EVRM schenden omdat van hen wordt geëist dat zij naar hun land van herkomst zouden terugkeren, gaan zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. De beslissingen zijn beperkt tot de weigering tot in overwegingname van de tweede asielaanvragen van de verzoekende partijen en gaan, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken voor te houden, niet gepaard met bevelen om het grondgebied te verlaten. Het tweede en derde middel missen bijgevolg elke grondslag.

3.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM of van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen werden genomen met inachtneming van alle beschikbare gegevens en steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht werden derhalve niet geschonden en er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt. Ten slotte werd niet bewezen dat de bestreden beslissingen tegen alle redelijkheid ingaan zodat geen schending van het proportionaliteitsbeginsel kan worden weerhouden.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2.

De beroepen tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN